

Arrest

nr. 258 946 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Mr. P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Er werd geen geloof meer gehecht aan verzoekers gestelde problemen nu hij na oktober 2015 niet meer werd benaderd en hij niet hard kon maken te worden vervolgd bij een terugkeer. Bij arrest met nr. 230.029 van 10 december 2019 werd verzoekers beroep tegen de beslissing van het CGVS verworpen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoeker volhardt dat de guerrillagroep waarmee hij problemen had nog altijd voorbij zijn huis passeert. Hij wil tevens bewijzen in Venezuela te hebben gewoond op de datum van de feiten. Ter staving legt verzoeker een kopie van een vertaling van een kaart van de Colombiaanse migratiedienst neer, een kopie van een vertaling van de aangifte van verzoekers grootmoeder in Venezuela van 29 november 2018 en een kopie van een brief van verzoekers raadsman van 8 januari 2020.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen en recente verblijfplaatsen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker de verklaarde problemen met de guerrillagroep, alsook zijn recente verblijfplaatsen, niet aantoont.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt vooreerst dat zijn eerste aanvraag tot internationale bescherming nooit ten gronde voor de Raad is behandeld nu hij afwezig was op de zitting.

De Raad stelt dat verzoeker niet kan worden gevolgd, nu artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat partijen die niet zijn verschenen worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Verder wordt een administratieve rechtshandeling, zolang ze niet is vernietigd, geacht wettig te zijn (RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Bovendien is het voorwerp van de huidige vordering de weigeringsbeslissing omtrent de tweede aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker.

Betreffende de kaart van de Colombiaanse migratiedienst stelt verzoeker dat de kaart geldig is voor één jaar en dat op basis van de vervaldatum de afgiftedatum kon worden bepaald, dat de kaart enkel kan worden gebruikt voor tijdelijke aanwezigheden, het is aldus geen verblijfsvergunning, en er is geen sprake van een momentopname gezien de geldigheid van een jaar. Betreffende de aangifte van de grootmoeder van verzoeker stelt hij dat het gaat om een volwaardige aanvulling op de reeds uitgezette motieven. Betreffende het ontbreken van vertalingen stelt verzoeker dat men hem dit niet kan kwalijk nemen gezien niemand hem op de hoogte heeft gebracht dat dit nodig was.

Betreffende de voorgaande stukken verwijst de Raad naar de bestreden beslissing die dienaangaande duidelijk stelt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde wordt toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Dergelijke documenten hebben de mogelijkheid om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, maar deze vermogen niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de eerste aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker is reeds gebleken dat dit werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde problemen en verzoekers recente verblijfplaatsen. Bovendien stelt verzoeker zelf dat het gaat om stukken die een aanvulling zijn op de reeds uiteengezette asielmotieven. Verzoekers betoog omtrent mogelijke details van deze stukken doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van zijn asielmotieven, zijnde zijn problemen met paramilitairen en zijn banden met Colombia, die reeds in het kader van de eerste aanvraag tot internationale bescherming als fundamenteel ongeloofwaardig werden beschouwd.

4.2. Betreffende subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar meerdere bronnen aangaande de situatie in Venezuela en stelt dat de COI-Focus waarnaar de bestreden beslissing verwijst een andere situatie weergeeft dan diegene weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog echter geen afbreuk doet aan het desbetreffende motief in de bestreden beslissing. Zo is de commissaris-generaal in de eerste plaats tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder beperkt verzoeker zich tot loutere blote beweringen die niet worden gestaafd aan de hand van concrete gegevens. Het louter verwijzen naar andere rapporten of bepaalde alinea's uit de COI Focus volstaat niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 maart 2021, voert verzoekende partij aan dat in Venezuela de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie zeer precair is. Voorts benadrukt zij dat haar relaas thans wordt ondersteund door objectieve documenten. Verzoekende partij besluit dat indien zij niet kan worden erkend als vluchteling zij minstens, gelet op haar profiel en de precare situatie, de subsidiaire bescherming moet krijgen.

Daar verzoekende partij zich ter terechtzitting beperkt tot voormelde zeer algemene opmerkingen zonder dat zij evenwel ook maar enigszins *in concreto* ingaat op hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Minstens dient te worden vastgesteld dat zij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vermogen te ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS